

PANGEA
K İ T A P L I Ğ I

T Ü R L E R B İ R L E Ş İ Y O R !

Emel Aslan

Suç ve Bela Öyküleri

İÇİNDEKİLER

Balkon	11
Bıraksaydım da Ölseydi	20
Odadaki Fil	31
Sentez	52
Sürpriz!	63
Neden?	70
Suç ve Bela	82
Oyuna Davet	91
Mükemmel	115
Teşekkür	127

*Sözcüklerin büyülü tohumlarını kalbime eken
Babama...*

BALKON*

“Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk,
hiçbir yere gitmiyor...”

(Edip Cansever, “Manastırlı Hilmi Bey’e İkinci Mektup”)

Alper salondaki yeşil kadife koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, geniş pencereden evin balkonunu izliyordu. Kedi, simsiyah tüylerini güneşin altında ısıldatarak incecik balkon korkulukları üzerinde dans eder gibi alışkın hareketlerle geziniyordu. Bir an durdu ve komşu binanın balkonuna gözlerini dikip dikkatle izlemeye başladı. Komşu balkondaki onlarca serçenin biri uçup biri konuyor, cıvıl cıvıl ötüşlerle adeta kediyi baştan çıkarmaya çalışıyorlardı. Alper’in yüreği ağzına geldi. Yoksa korktuğu başına mı gelecekti? Evet, galiba öyle olacaktı. Kedi gerildi, gerildi ve bir ok gibi sıçradı! Karşı balkona ulaşmadan da aşağı doğru uzun bir düşüşe geçti. Alper panik halde balkona koşup aşağı baktığında metrelerce derinlik onu girdap gibi içine çekti. Baş dönererek korkuluklara tutundu ve güçlkle dengesini buldu. Evet, işte oradaydı! Yukarıdan siyah bedenini küçücük bir leke gibi görebiliyordu! Acilen aşağı inmesi gerekiyordu. Balkon demirlerine tutuna tutuna inecekti. Derin bir nefes alıp demirleri avuçladı, önce bir bacağını dışarı attı, sonra diğerini. Elleriyle demirlere sıkı sıkı yapışarak bedenini aşağı sallandırdı. Alt katın balkon demirlerine baktı. Kendisini buradan bıraksa, filmlerdeki gibi bir alt katın demirlerini yakalaya-

---

* Bu öykü ilk olarak *Dedektif Dergi*’nin öykü seçkisi *Pazartesi Çıkamazı*’nda yayımlandı (Herdem Kitap, 2021). Bu kitaba dahil edilmeden önce yeniden gözden geçirilmiştir.

bilir miydi? Son anda vazgeçti. Bedenini yukarı çekti, balkona geri çıktı. İçeri koştu. Sokak kapısını açtı. Karanlık ve kasvetli apartman-da kimseler görünmüyordu. Merdivenlere atıldı ve basamakları üçer beşer, uçarak inmeye başladı. Yedinci kattaydı, daha hızlı olmalıydı! Dördüncü kattayken aklına asansör geldi. Eski ve pis asansörün yer yer boyları dökülmüş gri, metal kapısını açtı, telaşla binip zemin ka-tın düğmesine bastı. Asansör sarsılarak hareket etti ve aşağı ineceği yerde yukarı çıkmaya başladı! DUR düğmesine üst üste bastı, bastı ama bir etkisi olmadı. Asansör yedinci katı geçti, sonra sekizi de; kat-lar bitmesine rağmen yukarı çıkmaya devam ediyordu! Haykırmaya çalıştı ama bir avuç kum yutmuş gibiydi, sesi çıkmadı. Kapıyı yum-ruklamaya başladı. Şimdi ise asansörün kapısı yok olmuş, sadece aşağı doğru kayan tuğlalı duvar kalmıştı kabinin önünde. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarparken tanıdık sesler duymaya başladı derinlerden, “Uyan!” diyordu biri ona. “Uyan!”

Minik zilin şingirtisiyle gözlerini nefes nefese açtığında nere-de olduğunu hatırlayamadı hemen. Sonra yoğun bir sisin içinden süzülür gibi çıkarken yavaş yavaş ortam berraklaştı. Psikiyatrin fer-rah ve aydınlık ofisindeydi. Son derece sade ve zarif döşenmiş bir odaydı. Krem rengi perdeler, tatlı bahar tazeliğinin içeri dolduğu pencerenin önünde tiril tiril uçuşuyordu. Dışarıdan kuş cıvıltıları çalınıyordu kulağına. Birkaç çeşit irili ufaklı aloe vera saksısı oda-nın köşesine yerleştirilmişti. İçerisinde dosyaların bulunduğu tahmin ettiği şık konsolun üzerine turuncu renkli, irice bir tuz lambası konmuş, yanına boy boy mumlar sıralanmıştı. Duvar da demir ve metal karışımı, özel tasarım bir tablo dikkati çekiyordu. Alper televizyon koltuğuna benzer geniş, rahat bir koltuğa uzan-mış yatıyordu. Başucunda ise Dr. Nermin kestane rengi, kâküllü saçlarının ve keskin hatlı kaşlarının çevrelediği parlak bakışlarını yüzüne dikmiş, dikkatle onu izlemekteydi.

“Alper Bey, iyi misiniz?” diye sordu Dr. Nermin.

Soluğunu düzenlemeye çalışarak “Evet, iyiyim,” diye yanıtladı Alper. Doktorun uzattığı sudan küçük iki yudum aldı.

“Sizi kaybettim. Bağlantımız koptu. Hipnozdan çıktınız. Sahnırım uyku evresine geçiş yaptınız.”

“Evet, öyle oldu galiba. Yine malum rüyanın içindeydim.”

“Buyurun, masama geçelim isterseniz,” diyerek yönlendirdi Dr. Nermin, Alper’i. Kendisi sandalyesine yerleşirken danışanını da karşısındaki koltuğa buyur etti. “Bu üçüncü denememiz. Yine bir sonuca ulaşamadık. Sanki bilinciniz kendini kapatıyor, korumaya alıyor, daha ileri gitmemize izin vermiyor.”

“Bilemiyorum neden böyle oluyor,” dedi Alper sıkıntıyla. Kendisini öğretmeninin karşısında mahcup olmuş bir ilkokul öğrencisi gibi hissediyordu.

“Karamsarlığa kapılmayın, canınızı sıkmayın. Başka yöntemler deneyeceğiz. Şimdi bazı konuların tekrar üzerinden geçelim istiyorum; dikkatimizden kaçan bir nokta olmaması adına.”

Alper’in başıyla onay vermesiyle devam etti doktor. “Bu rüyayı ne zamandır görüyorsunuz?”

“Nevşehir’den, aile evinden ayrıldığımdan beri. Üniversite okumak için geldim Ankara’ya, on beş sene önce. Okuldan sonra da işe girdim, evlendim, kaldım burada.”

“On beş senedir bire bir aynı rüyayı mı görüyorsunuz?”

“Evet, tamamen aynı. Her seferinde aynı yerde tıkanıp kalıyorum, ilerleyemiyorum. Bir türlü aşağı inip kedimi kurtaramıyorum. İşin enteresan yanı, benim kedim yok. Hiç olmadı. Ama rüyamdaki kediyi tanıdığımdan, sevdiğimden eminim, derinden hissediyorum bunu.

“Peki, ne sıklıkta görüyorsunuz?”

“Ayda üç dört defa. Stresli dönemlerimde daha sık.”

“Aileniz hayatta mı? Halen aynı evde mi oturuyorlar? Görüyor musunuz?”

“Evet, hayattalar ve aynı evdeler. Senede iki defa ziyaret ediyorum onları.”

“Ziyaretleriniz sırasında bu rüyayı hiç gördünüz mü?”

“Hayır. Sadece oradan uzaktayken görüyorum.”

Dr. Nermin elindeki kalemi hafif hafif sallayarak ve önündeki not defterine belli belirsiz vurarak bir müddet Alper'i izledi.

“Alper Bey, çocukluğunuzu nasıl tanımlarsınız? Örneğin, mutlu bir çocukluk muydu? Yalnız mıydınız, kardeşleriniz, arkadaşlarınız var mıydı? Ebeveyninizle ilişkileriniz nasıldı?”

“Mutluydum sanırım. Yani... Geri dönüp baktığımda mutsuz olacak bir neden göremiyorum. Annem, babam beni severdi, tek çocuğum zaten, tüm ilgi üzerimdeydi. Bol bol sokakta oynatabildiğimiz zamanlardı, şimdiki gibi eve kapalı çocuklar değildik. Aynı apartmanda, mahallede birlikte büyüdüğüm bir sürü arkadaşım vardı. Çocukluğuma dair hatırladığım en hüznümlü şey, tüm arkadaşlarımla bir zaman sonra teker teker mahalleden taşınmasıydı. Çok üzücü bir an değil midir! Her gün birlikte oynadığım en yakın arkadaşın bir gün gelir ve ‘Biz yarın taşınıyoruz!’ der. Ertesi gün bir kamyon yanaşır apartmana, eşyalar yüklenir ve o arkadaşın sonsuza dek hayatından çıkar. Terk edilirsin.”

Bir müddet sessiz kaldılar. Nermin önündeki deftere bir şeyler yazdı.

“Rüyanızda kedinin atlamaya çalıştığı komşu balkonda kim oturuyordu, hatırlıyor musunuz? Özel biri miydi sizin için?”

“Yoo, hiç de değildi aslında. Rahmi amca oturuyordu. Suratsız, huysuz ihtiyarın tekiydi. Karısı yıllar önce ölmüş, çocukları uzaktaydı. Tek başına yaşayan bir adamdı işte. Sonra o da öldü gitti zaten. Ben ilkokuldaydım. Mevlit falan okutmuştu mahalleli, oradan hatırlıyorum. Çocukları da yurt dışından gelip o evi sattılar mı ne yaptılar, başka birileri taşındı. Hâlâ da onlar oturuyor galiba.”

“Nevşehir’i, evinizi özleyiyor musunuz? Ne hissediyorsunuz oraya dair?”

Bir müddet cevap veremedi Alper. Arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti, başka dünyalara gitti. Neden sonra derin bir nefes alıp geri döndü. “Bilmiyorum. Doğup büyüdüğüm yere dair ne hissettiğimi çözemiyorum. Tek bildiğim, üniversite sınavını kazanıp bir an önce oradan kaçmak istediğim. Bunu kimseye itiraf edemesem de ailemi ziyaret etme mecburiyetim olmasa oraya adımımı atmam sanırım. Ama neden, inanın bir fikrim yok.”

Defteri, kalemi bırakıp arkasına yaslandı Dr. Nermin. “Bence rüyanızdaki kedi, sizi sembolize ediyor. Evden kaçıp kurtulmak istemiş, atlamış, hayatın tam ortasına düşmüş ve hayatta kalmayı başarmışsınız. O kediyi bu yüzden bu kadar seviyor, sahipleniyor ve kurtarmak istiyorsunuz.”

“Haklı olabilirsiniz,” diye yanıtladı Alper. “Ama ben artık bu rüyaya bir son vermek, sonunu görmek istiyorum. O bahçeye inmeli ve o kediyi kurtarmalıyım. Ancak bu şekilde içimdeki kilidin açılacağını düşünüyorum. Ancak o zaman huzurlu bir uyku uyuyabileceğime inanıyorum.”

*

Klinikten çıkar çıkmaz sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti Alper. Buraya gele gide alışkanlık edindiği üzere az ötedeki parka yürüdü hemen. Boşta gördüğü bir banka yerleşti. Parkta oyunun tadını çıkaran çocukların cıvıltıları arasında, doktorun önerisiyle aldığı notlara baktı. *Lucid dreaming* demişti Dr. Nermin, *berrak rüya*. Rüya görürken rüyada olduğunu fark edersen, onu kontrol etmeyi ve yönlendirmeyi başarabilirmişsin. Kimileri bunu doğuştan bir yetenekle yaparmış, kimileri sonradan öğrenirmiş. Kadim zamanlardan beri insanlar rüyalarından faydalanırmış aslında. Hatta bazı ilkel kabilelerde, çocuklara çok küçük yaşta rüyalarını kontrol etmeyi öğretirlermiş ki kâbuslarından kaçmasınlar, korkularıyla yüzleşebilsinler. Cep telefonundan şöyle bir karıştırdığı kadarıyla internette derya kadar bilgi vardı bu konuyla ilgili. Ama en iyisi doktorun önerdiği kitapları incelemektir elbette.

Birkaç gün içinde epeyce bilgi sahibi olmuştu Alper, *lucid dreaming* hakkında. İlk kazanması gereken alışkanlık şuydu: Gündelik hayat içinde ne kadar çok “Gerçek mi, rüya mı?” sorgulaması yaparsan rüya görürken de aynı sorgulamayı yapma ihtimalin artıyordu. Ancak bu, o kadar basit bir sorgulama değildi, zihin insanı kandırmak için fırsat kolluyor, rüyada olmadığına seni ikna edebiliyordu. Yaşadığın şeyin rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu anlamak için uygulayabileceğin birkaç yöntem vardı: Elektrik düğmesini açıp